

— Джимъ, котката иде! — за да се скрие той подъ нѣкой креватъ, или пъкъ да се покачи на нѣкой столъ и отъ тамъ да вземе отбранително положение.

И, като не можеше Джимъ да си отмъсти на котката, започваше да кжса чергата си или края на килима въ коридора.

— Хей, Джимъ, защо кжсашъ килима? — му казахъ азъ — Ти си цѣлъ разбойникъ. Отъ този день Джимъ имаше второ име и стана Джимъ Разбойникътъ.

Но, макаръ и да имаше това страшно име, ние още повече го обикнахме и му давахме захаръ и сладки. Той лакомо изгълтваше всичко и отъ благодарностъ се опитваше да ни лизне по лицето.

Джимъ скачаше, лаеше, гонѣше мухитѣ, удряше се въ столоветѣ и маситѣ и ни караше да се заливаме отъ смѣхъ.

Най-много му се радваше чичо Стилиянъ.

Но единъ день Джимъ излѣзълъ презъ отворената врата въ градинката. Разтичалъ се тамъ, постъпкалъ лехитѣ съ цвѣтята, обърналъ две-три саксии и следъ това, доволенъ и съ изваденъ езикъ, застаналъ предъ пжтната врата. Две лоши деца видѣли Джима, харесали го и решили да го откраднатъ. Едното момче купило отъ близката фурна геврекъ и подхвърлило парченце на лакомия Джимъ. Джимъ го изгълталъ. Момчето му хвърлило второ парче, трето, четвърто, и Джимъ все повече и повече се отдалечавалъ и, най-после, на завоя на улицата, децата грабнали Джимъ и го отнесли.

Джимъ бѣше попадналъ въ зли хора, които искаха да го продадатъ. Той бѣше хвърленъ въ една тъмна маза, при вжглицата, и когато, гладенъ и жаденъ, започваше да вие, момчето, което го бѣше откраднало, слизаше въ мазата, и Джимъ бѣше простиранъ отъ бой.

Толкова безмилостно биваше битъ.

Следъ това момчето довольно излизаше, а Джимъ оставаше пребитъ на цимента. И тамъ Джимъ плачеше.

Той си спомняше свѣтлата кжща на чичо Стилияна, топлото си мѣстенце и грижитѣ за него. Тамъ той бѣше гледанъ като човѣкъ.

А сега? — Смазанъ отъ бой, гладенъ и очерненъ срѣдъ вжглицата . . . Да би могло да говори, да вика за помощъ и да попита, какво зло е сторилъ, че тъй жестоко го биятъ!

Но, вмѣсто думи, само едно жално скимтене се чуваше отъ мазата.

Тѣй мина още една седмица. Джимъ не хапна нищо. Той много отслабна и едва се движеше въ тъмната маза. Вече всичко му се виждаше безразлично. Той бѣше изгубилъ всѣкаква надежда за спасение и примиренъ чакаше сждбата си.

Лошото момче водѣше всѣки день свои другарчета въ мазата, за да видятъ Джима.

— Купихъ го отъ единъ непознатъ човѣкъ, — имъ казваше то и съ усмивка имъ посочваше легналия Джимъ.